

zakaj tako?

Več »drobnih« novic

Na sestanku ZK smo ocenjevali informiranost občanov tudi preko naših Dogovorov. Ugotovili smo, da:

- so po raznašalcih razdeljeni Dogovori zavrženi in razmetani po tleh,
- ali je vsebina vzrok tej nezainteresiranosti
- to našo ugotovitev sporočimo uredništvu in izdajatelju.

Iz lastnih izkušenj mi je poznano, da občani tudi na našem stopnišču mečejo kar cele izvede Dogovorov po tleh. Kdo vse to dela nisem ugotovil.

Kritično sem se spraševal, kaj takšno nasprotovanje in nezainteresiranost do glasila DOGOVORI. Vprašal pa sem tudi prijatelje in znance, ki stanujejo v drugih občinah, kako je tam z zainteresiranostjo do njihovih glasil. Večina vprašanih iz občin

Vič, Polje, Bežigrad, Domžale in Kamnik, med njimi morda polovica članov ZK, je razlagala, da jih najbolj zanima drobna konkretna tematika iz življenja samih občanov v določenih rubrikah. Zaradi tega vsak občan rad pogleda z interesom vsaj stran drobnih novic. Mnogi, ko že imajo list v rokah, preberejo še ostale strani. Večina ne zanima opisovanje svetovne politike (dupliranje), ker za to zvedo preko dnevnega časopisja in RTV.

Kakšne naj bi bile tiste »drobne« novice, novinarji verjetno vedo. Pri tem pa sem sam osebnega mnenja, da je politika pa čeprav samo občine ali celo krajevne skupnosti, vendarle seštevek vseh tistih »drobnih« dogajanj v bazi, zato jih politično

življenje in s tem tudi politično glasilo ne more izločevati.

Dogovarjanja in razprave, čeprav nimajo še urejenega koncepta, ne moremo šteti za nesprejemljivo polemiko, temveč kot izhodišče za sprejetje stališč baze k urejanju celotnega življenja. Zato naj bi rubriko občanov razširili, vendar je treba sodelavce vedno znova aktivirati, kajti izrodi se tudi vsebina takih objav, če dajejo prispevke vedno ene in iste osebe. Še slabše je, če so rubrike kar v zakupu.

Napori, ki so nujni za iskanje vedno novih virov »drobnih novic« se kaj kmalu izkažejo kot izredno koristni.

Za končno odločitev, kako naprej za boljši uspeh, moje skromno mnenje nima posebne teže, vendar bi kazalo razmisliti o tem problemu in najti ustrezen rešitev.

Ciril Pogačar
Ljubljana

Je Židovska steza res problem?

Pred dnevi smo v uredništvu Dogovorov prejeli dopis z naslovom »Kaj ste naredili iz Židovske steze«, v katerem avtor(ji) negoduje nad ureditvijo Židovske steze, v kateri ima svojo delavnico za popravilo in montažo radijskih sprejemnikov Viktor Klemenc. Steza je baje vedno prenatrpana z avtomobili, v kateri kar zunaj, izven delavnice, montirajo radijske sprejemnike ter tako menda zaprejo dohod in dovoz po Židovski stezi in so stanovalci odvisni od lastnika delavnice, če je voljan odmakniti vozila. Poteg tega pa puščajo po delu še odpadke za seboj. No, obtožbe so bile hude, podpis pa praktično anonimen: »Stanovalci Židovske steze«, pa smo se odpravili pogledat kako in kaj.

Najprej smo se napotili k obrtniku Klemencu in mu razložili vzrok prihoda. »Reči moram,« je dejal prijazni možak, ki gre čez nekaj mesecev v pokoj, »da mi te obtožbe niso znane. Nikoli nisem imel problemov s strankami tod okoli in vedno smo našli skupni jezik. Res da imam veliko dela, toda odprto imamo samo dopoldan, do dveh, avtomobili, v katere montiramo aparate, pa morajo neke stati. Če bi delali samo v delavnici, bi bile vrste še večje in parkiranih vozil še več. S stanovalci naše steze se lepo dogovorimo, če je treba premakniti kako vozilo, ni problemov, parkirajo oziroma delamo pa tako samo na naši strani. Sem, v ta lokal, smo se pred kakimi desetimi leti preselili izpred Zlate ladjice, ker se je spremenila namembnost prejšnjega lokala in do sedaj nismo imeli problemov. Še največ nevšečnosti povzročajo slučajni občani, ki tod parkirajo in »pozabijo« na svoje vozilo po nekaj dni in se mu moramo umikati. Sicer pa to tako ne bo dolgo trajalo. Kmalu grem v pokoj in nato bom delavnico zaprl. Prav gotovo sem porabil že več kot pol milijona samo za oglase po naših in nemških časopisih (saj veste, za zdomce), pa se nihče ne javi. Tudi mojim delavcem sem ga seveda ponudil, pa nihče noče. Cen ne oblikujemo sami in ljudje menijo, da se premalo zasluži, pa raje popoldan, ali pa celo med delovnim časom »fušajo«, kot pa bi imeli prijavljeno obrt.«

Popoldan pa smo povprašali še nekaj stanovalcev, ki pa so želeli ostati anonimni. Neka občanka je izjavila, da je parkiranje in odnosi s Klemencem nikakor ne motijo, da pa za vozili večkrat ostaja nesnaga, ker čakajoči šoferji čistijo avtomobile. Nek tovariš iz Židovske steze št. 2, čigar pes se je med razgovorom mirno očedil na ulici, pa je zatrjeval, da ga hrup, ki nastaja med preizkušanjem radijev ter nesnaga zelo motita, in da ni kje parkirati, skratka skoraj enake obtožbe, kot so bile našteje v dopisu.

Kot je pokazalo splošno mnenje, je večina obtožb na račun Viktorja Klemenca in njegove delavnice, praktično brez podlage. Narava dela je pač specifična in zahteva tudi delo na ulici, združeno s preizkušanjem vgrajevanih radijev, kar na žalost povzroča nekoliko hrupa. Ker pa je delavnica odprta samo med tednom od 6. do 14. ure, pa menimo, da to ni prehud problem. Prav tako je s parkiranjem, ki naj bi oviralo dostavo. Pri vozilih so vedno bodisi lastniki ali pa monterji in jih lahko vsak trenutek umaknejo, ali premaknejo. Huje je s »tujci«, ki puščajo svoje avtomobile, pa tudi s stanovalci, ki večkrat brezobzirno parkirajo, kar morda ni toliko stvar medsebojnega nagajanja, kot pa voziške kulture, saj se, kot smo ugotovili, na splošno stanovalci z obrtnikom dobro razumejo. Edini problem pa so smeti, ki ostajajo po delu, za te pa je Klemenc obljubil, da bodo bolje poskrbeli in redneje čistili. Ostaja pa čisto drugačen problem: kaj bo z delavnico, ko bo šel Klemenc v pokoj, pa ima polno dela. Ali bomo res odprli vrata šušmarjem in prikrajšali družbo za davščine, občane pa za kvalitetne usluge in garancijo kvalitete uslug ter jih izpostavljali izkoriščanju?

Vito Komac

Hudomušni objektiv

Malo je manjkalo, pa bi mu uspelo. Kaj dvovprege, pa četverovprege, to ni nič. 55 konj na uzdi, to je nekaj! Malce nerazumljivo je le to, da tisti konjeniki z enim samim konjem skačejo čez ovire, 55 konj pa tega ne zmore? Pa je poskusil. Lepo je šlo na hipodromu, pa tam za Savo, ko pa je hotel svojo umetnost pokazati v mestu, se je eden od 55 konj splašil, pa so obviseli na ograji. Res škoda. Pa ravno tedaj, ko jih je počasi začel odvajati žrtja tistega smrdečega bencina in navajati na dobro, sladko travico.

Vzemi si čas, ne življenja

Defenzivna vožnja je postala pri nas nekako simbol varne vožnje. Pa ste kdaj poskusili odgovoriti na preprosto vprašanje, kaj je sploh to defenzivna vožnja. Nekaj nasprotnega od ofenzivne, kajne? Nasprotje izsiljevanja prednosti, premočnega pritiskanja na plin, divjanja skozi ovinke in naselja, parkiranja na pločnikih in še in še bi lahko naštevali.

Pa ste kdaj pomislili, kako hodite po naših cestah in seveda ulicah? Je to, kar počenjate zavestno ali podzavestno, res tudi varno? Ali, če hočete, defenzivno.

Ali je res treba steči čez cesto v trenutku, ko je že posvetila na semaforju rdeča luč. Če za roko držite svojega šolarčka je tako početje, pa če se v tistem hipu tega zavedate ali ne, skoraj zločin. Kajti čez dan ali dva bo malček storil natanko isto. Le v nekoliko spremenjenih okoliščinah, ki pa lahko pomenijo nesrečo.

In ko ste že na prehodu za pešce, ali ne zadržite včasih,

nemalokrat se to sprevrže v navado, koraka, tako da mora voznik zavreti, da vas ne bi podrl. Pa sploh ne bi bilo treba steči čez cesto, le z normalnim korakom bi se izognili voznikovi zadregi, na katero seveda ni mogel računati.

Pomislite na take malenkosti, ko boste naslednjič zakoračili na cesto. Z malce dobre volje se bomo izognili marsikateremu neljubemu cestnemu nesporazumu.

Svet za preventivo in vzgojo v cestnem prometu SRS

DOPISUJTE V
DOGOVORE

Pomagajmo pticam

Mraz je, hrane za ptice pa vedno manj. In sedaj je pravi čas, da vsaj malce povrtno dolg naravi, od katere toliko jemljemo, ji pa tako malo dajemo. Prgišče semena bo rešilo življenje marsikateri ptici. Vseeno je, v katero krmilnico stresemo to semetje, tisto na našem oknu ali vrtu, ono na šolskem dvorišču ali pa gremo v Tivoli in tam napolnimo krmilnico. Važno je, da imajo ptice dovolj hrane.

DOGOVORI

Gradišče 10, p. p. 191 – Telefon: 28-257 in 28-258
– izhaja štirikrat tedensko – naklada 16.500 izvodov

UREJA UREDNIŠKI ODBOR:

Zvone Kržišnik (glavni urednik), Mišo Javornik (odgovorni urednik), Sonja Seljak (sekretar uredništva), Matija Čož (tehnični urednik), Artur Borja, Bogdan Pogačnik

Rokopisov ne vračamo.
Tisk: ČGP »Delo« Ljubljana 1